

[K. Helveg Petersen.]

tet det med omgivelserne. Vi har ikke som i andre lande haft en alvorlig diskussion om mulighederne for, at man accepterer uddannelser, der baseres på et par år eller tre, sådan som vi nu vil finde det hensigtsmæssigt. Der kan være grader, der kan være forskel i løbet, alt efter det sigte, man har, men for dem, der ikke har definitivt bestemt sig for, hvor de vil hen, vil det vel være rimeligt at sige: en basisuddannelse på et par år og så praktiske erfaringer. Jeg håber derfor, at hr. Morten Lange med den evne, han har til at omstille sig og til at acceptere moderne synspunkter, vil være meget åben, når vi skal til at drøfte dette nærmere.

Så vil jeg gerne sige, at vi har ikke her drøftet det åbne universitet, men det ligger lige nær ved, at det bliver et emne, vi skal sætte højt på vor dagsorden. Vi kommer ikke uden om at give mulighed for, at folk kan sidde i deres hjem og tilegne sig viden og kundskaber, de behøver ikke nødvendigvis at flytte korporligt hen til en geografisk enhed et eller andet sted, hvorfor skulle de dog det? Der er alle muligheder gennem elektronikken for, at man kan få støtte. Man har åbne universiteter i England, man har det nogle steder i Vesttyskland, man har det i Frankrig, man har det i Østeuropa. Den tanke, som jo er en forlængelse af korrespondancekursus, og som knytter sig helt nøje til fritidsundervisningen, ligger åben for at blive udviklet, udbygget. Det er bare, om vi vil tage fat på det, så vi kan give folk mulighed for at følge med i undervisningen og sætte sig ind i tingene, uden at de nødvendigvis behøver at flytte et andet sted hen. Det er billigere, og det giver helt uanede muligheder. Undervisningen kan være målrettet, men skal ikke nødvendigvis føre til de højere uddannelser.

Der er ét punkt mere, vi ikke har været inde på, men som vi kommer til at se på. Det gælder ikke alene undervisningsudvalget, men også andre udvalg, folketinget og regeringen: hvad vil vi gøre med lønrammerne? De spørgsmål vil trænge sig på, når vi skal diskutere mulighederne for at gennemføre et mere fleksibelt system. Vi kan ikke — det sagde jeg i mit første indlæg, og jeg vil gentage det — regne med at vinde accept for et smidigere system, hvis vi stadig væk fastholder, at man skal have en

bestemt lang uddannelse som grundlag for overhovedet at blive placeret i den økonomiske lønramme. Vi kommer nok i det hele taget til at se på den forskel, vi lønningsmæssigt har institueret i hele vores system, hvis vi vil hindre et pres på de højere uddannelser. Der ligger i virkeligheden vores store opgave. Når vi taler om uligheden og siger, at vi må skabe bedre muligheder for dem, der er socialt svage, så er det rigtigt og retfærdigt, men det betyder bare, at vi flytter skellet, vi har stadig væk et skel, så længe vi har store forskelle lønningsmæssigt. Vi er her inde i nogle problemer, som også trænger sig på i denne sammenhæng.

Til sidst til ministeren, der sagde, at nu skulle der et udvalgsarbejde i gang, så vi kunne se på det: jeg er enig med ministeren i, at vi skal drøfte det i undervisningsudvalget og i andre udvalg, men der er én afgørende ting, og det er, at der opstår mere handlekraft, for der har været masser af udvalg, masser af forhandlinger, masser af betænkninger, masser af skrivelser, og alligevel må vi erkende, at vi ikke rigtig er kommet ind til kernen af de problemer, der foreligger.

Jeg håber, at det er den diskussion og den indsats, der nu åbnes for.

Bendix (KF):

Jeg skal først rette en alvorlig fejl fra første omgang. Jeg brugte udtrykket: efter os syndfloden, og hæftede det på Ludvig XIV, hvilket fik statsministeren til at hviske op til mig: Ludvig XVI. Efter nærmere forhandling er vi nu enige om, at det var Ludvig XV.

Jeg skal dernæst sige til ministeren, at jeg er naturligvis glad for, at ministeren er glad for, at vi alle sammen er indstillet på at drøfte disse ting grundigt i udvalget. Jeg spørger bare i ydmyghed: hvad er det, vi skal drøfte i udvalget?

Vi har haft en af disse redegørelsesdebatter i dag igen, men det, der er allerstørst behov for, er, at vi konkretiserer den videre diskussion omkring disse ting, og det bliver ministerens opgave at komme med såpas konkrete oplæg til folketingets undervisningsudvalg, at vi kan begynde at træffe de beslutninger, som skal træffes på dette område.

Jeg sagde i øvrigt ikke — og det er også